Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul Centru, judecător – Holevițcaia Liudmila

Dosarul nr. 3a-2350/25

2-23106680-02-3a-16072025

D E C I Z I E

dispozitiv

25 februarie 2026 municipiul Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

În componență:

Președintele ședinței, judecător Sîrbu Victoria

Judecători Bagrin Lucia și Cașcaval Andrei

Grefier Morozov Sabrina

a examinat în ședință publică, apelul declarat de avocatul stagiar Pîrlițanu Daniel în interesele SRL ”Sofilarex Plus” împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău sediul Centru din 19 martie 2025, adoptată în cauza, la acțiunea în contencios administrativ înaintată de SRL ”Sofilarex Plus” împotriva Agenției de Mediu cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil și a deciziei adoptate în procedura prealabilă și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil.

În conformitate cu prevederile art. 240 alin. (1) lit. a) Cod administrativ, art. 389-390 Cod de procedură civilă, Completul de contencios administrativ din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru,

d e c i d e:

Se respinge apelul declarat de avocatul stagiar Pîrlițanu Daniel în interesele SRL ”Sofilarex Plus”.

Se menține hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Centru din 19 martie 2025.

Decizia este executorie de la emitere, cu drept de recurs la Curtea Supremă de Justiție, în termen de 2 (două) luni.

Președintele ședinței,
judecător Sîrbu Victoria

Judecători Bagrin Lucia

Cașcaval Andrei

Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul Centru, judecător – Holevițcaia Liudmila

Dosarul nr. 3a-2350/25

2-23106680-02-3a-16072025

D E C I Z I E

25 februarie 2026 municipiul Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

În componență:

Președintele ședinței, judecător Sîrbu Victoria

Judecători Bagrin Lucia și Cașcaval Andrei

Grefier Morozov Sabrina

examinând în ședință publică, apelul declarat de avocatul stagiar Pîrlițanu Daniel în interesele SRL ”Sofilarex Plus” împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău sediul Centru din 19 martie 2025, adoptată în cauza, la acțiunea în contencios administrativ înaintată de SRL ”Sofilarex Plus” împotriva Agenției de Mediu cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil și a deciziei adoptate în procedura prealabilă și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil,

a c o n s t a t a t :

Pretențiile reclamantului

La 25 iulie 2023, SRL”Sofilarex Plus”, s-a adresat cu acțiune în contencios administrativ împotriva Agenției de mediu, prin care a solicitat anularea: deciziei Agenției de Mediu nr.0191/205/2023 din 17 mai 2023; deciziei Agenției de Mediu nr.05/42/2023 din 22 iunie 2023; obligarea emiterii unui actului administrativ individual favorabil de eliberare a autorizației de mediu pentru gestionarea deșeurilor de metale feroase și neferoase pentru amplasamentul situat în s. *****Prut, r-nul *****, pe terenul număr cadastral *****.

În argumentarea acțiunii, reclamanta a menționat că la data de 27 decembrie 2022 SRL „Sofilarex Plus” a depus în adresa Agenției de Mediu cererea cu privire la eliberarea autorizației de mediu pentru gestionarea deșeurilor în vederea desfășurării activităților de colectare, transportare de deșeuri de metale feroase și neferoase pentru punctul de amplasare din s. *****t, r-nul *****, pe terenul nr. cadastral *****, deținut în posesie și folosință în baza contractului de locațiune a terenurilor nr. 23/22 din 27 decembrie 2022.

La cerere au fost anexate extrasul din registru de stat al persoanelor juridice, contractul de locațiune a terenurilor nr.23/22 din 27 decembrie 2022, precum și conținutul-cadru al memoriului tehnic.

La 28 decembrie 2022, SRL „Sofilarex Plus” a primit scrisoarea de refuz nr. R-27, prin care Agenția de Mediu a refuzat eliberarea actului permisiv solicitat, menționând că pentru activitatea dată trebuie de stabilit necesitatea efectuării evaluării impactului asupra mediului, respectiv este necesar de a fi depusă cerere pentru obținerea deciziei evaluării prealabile a impactului asupra mediului.

La data de 09 martie 2023, SRL „Sofilarex Plus” a depus cererea nr. 35/23 pentru obținerea deciziei evaluării prealabile a impactului asupra mediului, la care a fost anexat conținutul-cadru al cererii de evaluare prealabilă a activității planificate (detaliată).

La data de 30 martie 2023 a primit decizia nr.0191/146/2023, prin care Agenția de Mediu a informat-o că: „*conținutul-cadru a cererii de evaluare prealabilă a activității planificate (anexa nr.3 la Ghidul cu privire la executarea procedurilor privind evaluarea impactului asupra mediului, aprobat prin ordinul nr.1 din 04 ianuarie 2019 al ministrului agriculturii, dezvoltării regionale și mediului este incomplet*”.

Ulterior, la 07 aprilie 2023 SRL „Sofilarex Plus” a depus cererea nr. 53/23 cu privire la efectuarea evaluării impactului asupra mediului, la care a fost anexat conținutul-cadru al cererii de evaluare prealabilă a activității planificate, contractul de locațiune a terenurilor nr. 23/22 din 27 decembrie 2022 și declarația pe propria răspundere.

De altfel, reclamanta a menționat că din actele prezentate, este punctat clar că societatea deține terenuri special amenajate pe care deșeurile sunt descărcate și pregătite pentru transportul lor ulterior spre Portul Internațional Liber „Giurgiulești” pentru a fi livrate pe care maritimă în străinătate.

Prin decizia Agenției de Mediu a nr.0191/205/2023 din 17 mai 2023, s-a informat societatea reclamantă despre refuzul pentru amplasarea și dezvoltarea activității planificate „Colectarea și transportarea deșeurilor de metale feroase și neferoase, s. *****Prut, r-nul *****”, pe terenul cu nr. cadastral *****.

Așadar, la data de 19 iunie 2023 SRL „Sofilarex Plus” a depus cerere prealabilă în ordinea contenciosului administrativ, prin care a solicitat Agenției de Mediu anularea deciziei nr. 0191/205/2023 din 17 mai 2023 și eliberarea actului permisiv solicitat.

Prin decizia nr.05/42/2023 din 22 iunie 2023, Agenția de Mediu a respins cererea prealabilă ca neîntemeiată.

În acest sens, reclamanta a indicat că Agenția de Mediu a motivat decizia din 17 mai 2023 prin prisma prevederilor art. 6 alin. (3) al Legii nr. 440/1995 cu privire la zonele și fâșiile de protecție a apelor râurilor și bazinelor de apă (*lățimea zonelor de protecție a apelor râurilor Nistru, Prut și Dunăre constituie cel puțin 1000 metri*), coroborat cu art.13 alin. (1) lit. d) (*repartizarea terenurilor pentru depozitarea deșeurilor menajere și de producție*) și a prevederilor art. 45 lit. b) al Legii nr. 1515 din 16 iunie 1993 privind protecția mediului înconjurător (*în scopul protecției resurselor acvatice sunt interzise: b) deversarea în apele de suprafață, depozitarea în albiile acestora sau în zonele de protecție a apelor a deșeurilor și reziduurilor de orice proveniență, precum și introducerea de pesticide, de produse chimice periculoase, substanțe stupefiante și alte substanțe de acest fel*).

Reclamanta susține că normele date fac referire anume la activitatea de depozitare a deșeurilor menționate, activitate definită în art. 1 al Legii nr. 1347/1997 privind depozitarea deșeurilor menajere și de producție (în prezent abrogată).

Astfel, „depozitarea deșeurilor” reprezintă depunerea deșeurilor în locuri autorizate și special amenajate în acest scop (poligoane, gunoiști, spații subterane), în vederea înhumării sau păstrării lor temporare pentru o posibilă prelucrare și utilizare ulterioară.

De altfel, reclamanta a explicat că în prezent este în vigoare Legea nr. 209/2017 privind deșeurile, care nu definește activitatea de depozitare, or din conținutul art. 25 alin. (5) al legii menționate se observă totuși că se specifică 4 categorii de activități pentru care se solicită eliberarea autorizației de mediu pentru gestionarea deșeurilor, activitatea de depozitare fiind, conform legii, o activitate distinctă de cele pentru care s-a solicitat eliberarea actului permisiv (colectare; transportare).

Art. 2 pct. 5) definește activitatea de colectare astfel: „5) colectare – strângerea deșeurilor, inclusiv sortarea și stocarea preliminară a deșeurilor, în vederea transportării la o instalație de tratare;”

În același timp, la pct. 8) art. 2 din Lege oferă următoarea definiție: „8) depozit de deșeuri - amplasament de evacuare a deșeurilor pentru depozitarea lor pe sau în pământ (în subsol), care include: spații interne pentru evacuarea deșeurilor (un producător de deșeuri își construiește propriul depozit pentru evacuarea deșeurilor la locul de producție); și amplasamente permanente (pentru o perioadă mai lungă de un an), care sunt utilizate pentru depozitarea temporară a deșeurilor.

Depozitul de deșeuri nu include: a) locuri unde deșeurile sunt descărcate pentru a permite pregătirea acestora pentru transportul ulterior în scopul recuperării, tratării sau evacuării în altă parte; b) locuri de depozitare a deșeurilor înainte de recuperare în scopul tratării, pentru o perioadă de cel mult 3 ani, în general, sau înainte de evacuare, pentru o perioadă de cel mult un an.

Reclamanta a mai menționat că locul unde deșeurile sunt colectate de către SRL „Sofilarex Plus” pentru a fi în scurt timp transportate nu poate fi asimilat unui depozit de deșeuri, deoarece pct. 8) lit. a) a art.2 din Lege specifică că un asemenea loc nu reprezintă un depozit de deșeuri.

Restricțiile impuse de Legea cu privire la zonele și fâșiile de protecție a apelor râurilor și bazinelor de apă nr. 440-XIII din 27 aprilie 1995 și de Legea privind protecția mediului înconjurător nr. 1515-XII din 16 iunie 1993 fac referire la activitatea de depozitare a deșeurilor.

În aceste condiții, opinează că legea nu poate fi interpretată în defavoarea agentului economic, ci urmează a fi aplicată în corespundere cu modul în care este formulată. Or, la caz, autoritatea de resort interpretează și aplică legea în detrimentul agentului economic care nu încalcă prevederile legale în vigoare și activează cu bună-credință, fără a prejudicia mediul înconjurător.

Astfel, în motivarea deciziei nr. 0191/205/2023 din 17 mai 2023, Agenția de Mediu a invocat refuzul său de a elibera actul permisiv solicitat, prin prevederile art. 6 alin. (3) coroborat cu art. 13 alin. (1) lit. d) al Legii nr. 440/1995 cu privire la zonele și fâșiile de protecție a apelor râurilor și bazinelor de apă și art. 45 lit. b) al Legii nr. 1515 din 16 iunie 1993 privind protecția mediului înconjurător, or aceste prevederi legale nu sunt aplicabile speței, deoarece se referă la o activitate distinctă de cele pentru care se solicită autorizația de mediu.

Suplimentar a menționat că în decizia nr. 05/42/2023 din 22 iunie 2023 Agenția de Mediu își motivează poziția astfel: „*în conformitate cu prevederile art.2 pct.5) din Legea nr.209/2016 privind deșeurile, activitatea de colectare constă din strângerea deșeurilor, inclusiv sortarea și stocarea preliminară a deșeurilor, în vederea transportării la o instalație de tratare*”.

Totodată, potrivit dicționarului explicativ al limbii române, noțiunea de ”stocarea” este similară cu noțiunea de ”depozitarea”.

Astfel, în cazul eliberării autorizației de mediu pentru gestionarea deșeurilor pentru activitatea de colectare a deșeurilor, este autorizată și activitatea de depozitare a acestora în amplasamentul solicitat până la transportarea la o instalație de tratare.

Această motivare nu poate fi nicidecum reținută ca fiind legală și întemeiată, întrucât ea se bazează exclusiv pe interpretările Agenției de Mediu care sunt contradictorii prevederilor legale invocate în prezenta cerere.

Activitatea de depozitare nu este autorizată prin eliberarea autorizației de mediu pentru gestionarea deșeurilor pentru activitatea de colectare a deșeurilor.

Potrivit prevederilor art. 25 alin. (5) pct. 1) și 4) din Legea nr.209/2016, conținutul-cadru al memoriului tehnic pentru emiterea autorizației urmează să conțină în textul său mențiuni specifice fiecărei activități în parte. Astfel, pentru activitățile de colectare conținutul-cadru trebuie să includă un rezumat care precizează următoarele: *a) proveniența deșeurilor; b) tipul și cantitatea de deșeuri colectate; c) modul de colectare a deșeurilor (separat, amestecat); d) amenajările, instalațiile și măsurile pentru colectare, inclusiv pentru protecția mediului; e) destinația deșeurilor colectate,* iar pentru activitățile de eliminare a deșeurilor prin depozitare acesta trebuie să includă: *a) actul ce adevereşte perimetrul minier, eliberat de către Agenția pentru Geologie și Resurse Minerale - în cazul amplasării deșeurilor în subterane; b) dovada eliberată de Agenția pentru Geologie și Resurse Minerale privind lipsa impactului negativ al deșeurilor asupra calității apelor subterane; c) dovada unei garanții financiare pentru a asigura că obligațiile ce decurg din autorizație sunt îndeplinite și că procedurile de închidere a depozitului sunt respectate*.

Așadar, autoritatea publică nu pentru prima dată refuză nejustificat eliberarea autorizației de mediu pentru SRL „Sofilarex Plus”, aplicând prevederile legale în mod greșit.

Prin urmare, reclamanta consideră neîntemeiată și ilegală decizia nr.0191/205/2023 din 17 mai 2023 și decizia nr. 05/42/2023 din 22 iunie 2023 emise de Agenția de Mediu, acte ce urmează a fi anulate, întrucât, în speță, Agenția de Mediu a interpretat eronat și în defavoarea societății reclamante prevederile legale, refuzând eliberarea autorizației de mediu pentru gestionarea deșeurilor aferente activităților de colectare și transportare a metalelor feroase și neferoase.

Ulterior, la 24 februarie 2025 din partea avocatului-stagiar Pîrlițanu Daniel, a fost depusă cerere de concretizare a acțiunii, prin care s-a solicitat anularea răspunsului nr. R-27 din 28 decembrie 2022, a deciziei nr. 0191/146/2023 din 30 martie 2023, a deciziei nr. 0191/205/2023 din 17 mai 2023, a deciziei nr. 05/43/2023 din 22 iunie 2023, prin care a fost respinsă cererea prealabilă și

obligarea Agenției de Mediu să emită un act administrativ individual favorabil cu privire la eliberarea autorizației de mediu privind gestionarea deșeurilor, solicitată de către SRL „Sofilarex Plus” în procedura administrativă.

Soluția instanței de fond

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Centru, din 19 martie 2025, acțiunea înaintată de SRL „Sofilarex Plus” a fost respinsă ca neîntemeiată.

Solicitarea apelantului

La 24 martie 2025 (*în interiorul termenului prevăzut la art. 232 alin. (1) Cod administrativ*), avocatul stagiar Pîrlițanu Daniel, acționând în interesele SRL „Sofilarex Plus”, a declarat apel împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău sediul Centru, din 19 martie 2025, iar la 14 iulie 2025 (*în interiorul termenului prevăzut la art. 232 alin. (2) Cod administrativ*) a fost înregistrată cererea de apel motivată, prin care a fost solicitat casarea hotărârii instanței de fond și emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie admisă.

În motivarea cerințelor înaintate, apelanta a invocat aceleași argumente ce au fost indicate în acțiunea depusă în prima instanță, remarcând că respingerea cererii cu privire la eliberarea autorizației de mediu pentru gestionarea deșeurilor a fost întemeiată pe aplicarea eronată a interdicțiilor legale referitoare la depozitarea deșeurilor în zonele de protecție a apelor.

Astfel, apelanta a susținut că autoritatea publică a invocat prevederile Legii nr. 440/1995 (ulterior abrogată și înlocuită prin modificările aduse Legii apelor nr. 272/2011) și ale Legii nr. 1515/1993, care interzic depozitarea deșeurilor în aceste zone, însă reglementarea actuală menține doar interdicția depozitării, fără a echivala această activitate cu colectarea.

De asemenea, apelanta a menționat că este greșită interpretarea autorității, potrivit căreia activitatea de colectare ar include și depozitarea, or conform Legii nr. 209/2016, gestionarea deșeurilor cuprinde activități distincte și anume colectare, transport, valorificare și eliminare, iar fiecare având un regim juridic propriu.

Colectarea presupune inclusiv stocarea preliminară în vederea transportării, însă aceasta nu poate fi asimilată depozitării, care constituie o operațiune separată de eliminare și implică păstrarea deșeurilor pe termen îndelungat.

Prin urmare, activitățile de colectare și depozitare sunt juridic distincte, iar extinderea interdicției de depozitare asupra colectării este neîntemeiată.

În speță, SRL „Sofilarex Plus” desfășoară exclusiv activități de colectare și stocare temporară a deșeurilor metalice în vederea sortării și transportării acestora spre export, fără a realiza depozitare în sensul legii.

În consecință, refuzul de eliberare a autorizației de mediu apare ca fiind nejustificat, rezultând dintr-o interpretare extensivă și eronată a normelor legale, cu încălcarea drepturilor solicitantului.

În altă ordine de idei, cu referire la concluzia instanței de fond, potrivit căreia pretențiile SRL „Sofilarex Plus” ar fi neîntemeiate pe motiv că interdicția legală a depozitării ar include și stocarea deșeurilor, apelanta susține că această interpretare este contrară cadrului normativ aplicabil.

Astfel, menționează că distincția dintre depozitare și colectare (inclusiv stocare preliminară) rezultă nu doar din reglementarea actuală, ci și din legislația anterioară, respectiv Legea nr. 1347/1997, care diferenția clar aceste noțiuni. De altfel, depozitarea era definită ca depunerea deșeurilor în spații special amenajate, în vederea păstrării sau eliminării, în timp ce gestionarea deșeurilor includea o gamă largă de activități distincte, fără a le confunda.

În același sens, apelanta susține că chiar Legea nr. 1515/1993, invocată de autoritatea pârâtă, face o delimitare expresă între stocare temporară și depozitare, enumerându-le separat, ceea ce infirmă interpretarea potrivit căreia aceste noțiuni ar fi echivalente.

Prin urmare, concluzia instanței de fond, conform căreia interdicția depozitării ar acoperi și activitatea de stocare, este rezultatul unei interpretări eronate a normelor legale. Această abordare a condus la o aplicare greșită a legii în raport cu circumstanțele cauzei, în detrimentul reclamantului.

Argumentele participanților la proces

În ședința instanței de apel, reprezentantul apelantei SRL „Sofilarex Plus” – avocatul Pîrlițanu Daniel, a susținut argumentele din apel și a solicitat admiterea acesteia, precum a fost formulată.

Reprezentantul intimatei nu s-a prezentat și nu a înaintat cerere de amânare sau examinare a cauzei în lipsă, deși procedura de citare legală a fost respectată, motiv din care, pornind de la reglementările art. 239 alin. (2) Cod administrativ, Completul judiciar a dispus judecarea cauzei în absența participanților neprezenți.

Aprecierea instanței de apel

- *Cu referire la admisibilitatea acțiunii în contenciosul administrativ:*

Conform art. 22 alin. (1) Cod administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sunt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

În temeiul art. 17 Cod administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Potrivit art. 189 alin. (1) și (2) Cod administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ. O acțiune în contencios administrativ poate fi înaintată și atunci când autoritatea publică nu a soluționat în termen legal o cerere.

În conformitate cu prevederile art. 206 alin. (1) și (2) Cod administrativ, o acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acțiune în contestare); b) obligarea autorității publice să emită un act administrativ individual (acțiune în obligare); c) impunerea la acțiune, la tolerare a acțiunii sau la inacțiune (acțiune în realizare); d) constatarea existenței sau inexistenței unui raport juridic ori nulității unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ (acțiune în constatare); sau e) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ normativ (acțiune de control normativ). Acțiunea în constatare prezumă existența unui interes îndreptățit pentru constatarea solicitată. Acțiunea în constatare nu poate fi înaintată dacă reclamantul își poate sau și-ar putea revendica drepturile printr-o altă acțiune prevăzută la alin. (1), cu excepția situației când se urmărește constatarea nulității unui act administrativ individual sau normativ.

Potrivit art. 207 alin. (1) Cod administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sunt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acțiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs.

Dispoziția art. 207 alin. (2) Cod administrativ, prevede că acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special când: a) există o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; b) există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept sau că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare; c) la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; d) acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209; e) reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17; f) nu sunt întrunite condițiile prevăzute la art. 208 din Codul administrativ – procedura prealabilă; g) acțiunea a fost depusă de o persoană fără împuterniciri în acest sens; h) cererea de chemare în judecată nu corespunde cerințelor prevăzute la art. 211 alin. (1) și (2) și art. 212 alin. (1) și reclamantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanța de judecată.

În temeiul art. 209 alin. (1) și (2) Cod administrativ, acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede

altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia; b) data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă. Prevederile art. 165 alin. (1) referitoare la nesoluționarea în termen se aplică corespunzător. Dacă informația cu privire la exercitarea căilor de atac nu se conține în actul administrativ individual sau în decizia cu privire la cererea prealabilă ori este indicată incorect, înaintarea acțiunii în contencios administrativ se admite în termen de un an de la comunicarea sau notificarea actului administrativ sau a deciziei cu privire la cererea prealabilă.

La caz, analizând lucrările cauzei în coroborare cu înscrisurile dosarului administrativ, instanța de apel atestă că nu s-a constatat că: ar exista o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; ar exista o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare sau; la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209 Cod administrativ; acțiunea nu a fost semnată și depusă, în interesele lui SRL „Sofilarex Plus”, iar reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17 din Codul administrativ.

Având în vedere că în procesul examinării cererii de apel, nu au fost constatate circumstanțe care să determine inadmisibilitatea acțiunii, etapa verificării admisibilității fiind depășită, Completul consideră că litigiul urmează a fi examinat în fond, prin aprecierea argumentelor invocate și a probatoriului administrat.

- *Cu referire la fondul cauzei de contencios administrativ:*

Verificând legalitatea și temeinicia hotărârii primei instanțe atacată cu apel, prin prisma lucrărilor din dosar în raport cu prevederile legislației în vigoare, Completul judiciar statuează că apelul declarat este neîntemeiat și în conformitate cu prevederile art. 240 alin. (1) lit. a) Cod administrativ, urmează a fi respins din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 231 alin. (2) Cod administrativ, pentru procedura în apel se aplică corespunzător prevederile cap. II din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva.

Astfel, conform art. 219 alin. (1) - (3) Cod administrativ, instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a

probelor înaintate de participanți. Instanța de judecată depune eforturi pentru înlăturarea greșelilor de formă, explicarea cererilor neclare, depunerea corectă a cererilor, completarea datelor incomplete și pentru depunerea tuturor declarațiilor necesare constatării și aprecierii stării de fapt. Instanța de judecată indică asupra aspectelor de fapt și de drept ale litigiului care nu au fost discutate de participanții la proces. Instanța de judecată nu are dreptul să depășească limitele pretențiilor din acțiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanții la proces.

Conform art. 220 alin. (1) Cod administrativ, obținerea probelor în procedura contenciosului administrativ are loc conform art. 87-93.

Din conținutul art. 93 Cod administrativ, rezultă că fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenția. Prin derogare de la prevederile alin. (1), fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale. Reglementări suplimentare sau derogatorii sunt admisibile doar în baza prevederilor legale.

De asemenea, în conformitate cu art. 195 Cod administrativ, procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepția art. 169-171.

Astfel, potrivit art. 118 alin. (1) Cod de procedura civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel, iar conform art. 122 alin. (1) din Cod, circumstanțele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probațiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante.

În limitele apelului, instanța de apel verifică circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum și cele care nu au fost stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea cauzei, apreciază probele din dosar și cele prezentate suplimentar în instanță de apel de către participanții la proces.

Din actele dosarului rezultă că SRL „Sofilarex Plus” este o societate comercială cu obiectul principal de activitate – colectarea, păstrarea, prelucrarea, comercializarea, precum și exportul resturilor și deșeurilor de metale feroase și neferoase.

Astfel, la 27 decembrie 2022, SRL „Sofilarex Plus” a depus la Agenția de Mediu cerere pentru eliberarea autorizației de mediu privind colectarea și transportarea deșeurilor de metale feroase și neferoase, pentru terenul nr. cadastral ***** din s. *****t, r-nul *****, deținut în baza contractului de locațiune nr.23/22 din 27 decembrie 2022.

La 28 decembrie 2022, prin scrisoarea nr. R-27, Agenția de Mediu a refuzat eliberarea autorizației, indicând necesitatea evaluării impactului asupra mediului și depunerea cererii pentru decizia evaluării prealabile.

La 09 martie 2023, societatea a depus cererea nr. 35/23 pentru obținerea deciziei evaluării prealabile, anexând conținutul-cadru detaliat.

La 30 martie 2023, prin decizia nr.0191/146/2023, Agenția de Mediu a constatat că documentația este incompletă.

La 07 aprilie 2023, SRL „Sofilarex Plus" a depus cererea nr. 53/23 pentru evaluarea impactului asupra mediului, anexând documentele relevante, inclusiv contractul nr.23/22 din 27 decembrie 2022 și declarația pe propria răspundere.

Prin decizia nr. 0191/205/2023 din 17 mai 2023, Agenția de Mediu a refuzat amplasarea și dezvoltarea activității pe terenul cu nr. cadastral *****.

La 19 iunie 2023, societatea a depus cerere prealabilă, solicitând anularea deciziei nr. 0191/205/2023 și eliberarea autorizației.

Prin decizia nr. 05/42/2023 din 22 iunie 2023, Agenția de Mediu a respins cererea ca neîntemeiată.

Nefiind de acord cu actele administrative emise în privința sa, SRL „Sofilarex Plus" s-a adresat în instanța de judecată cu prezenta acțiune.

Fiind învestită cu judecarea prezentei cauze, prin hotărârea din 19 martie 2025, Judecătoria Chișinău sediul Centru a respins acțiunea înaintată de SRL „Sofilarex Plus".

Completul judiciar apreciază hotărârea instanței de fond ca fiind întemeiată, adoptată cu aprecierea corectă a probelor administrate și aplicarea justă a normelor de drept material și procedural, reieșind din următoarele motive.

În materie de drept, potrivit art. 45 lit. b) din Legea nr. 1515/1993 privind protecția mediului înconjurător, în scopul protecției resurselor acvatice sunt interzise deversarea în apele de suprafață, depozitarea în albiile acestora sau în zonele de protecție a apelor a deșeurilor de orice natură, a dejecțiilor, a molozului rezultat din construcții, a altor reziduuri și pesticide, precum și introducerea de explozibile, otrăvuri, narcotice și alte substanțe de acest fel.

Potrivit art. 2 din Legea nr. 440/1995 cu privire la zonele de protecție și fâșiile de protecție a apelor râurilor și bazinelor de apă, drept zonă de protecție a apelor râurilor și bazinelor de apă este considerat teritoriul aferent obiectivului acvatic cu dimensiuni stabilite, destinat pentru protecția apelor de suprafață împotriva poluării, epuizării și înnămolirii.

De altfel, instanța de apel reține că potrivit art. 6 alin. (3) din Legea citată, dimensiunea zonei de protecție a apelor râului Nistru, Prut și Dunăre este stabilită de și constituie cel puțin 1.000 metri de la muchia taluzului riveran al albiei pe maluri, dar nu mai departe de cumpăna apelor.

De asemenea, din perspectiva Legii nr.1538/1998 privind fondul ariilor naturale protejate de stat, ariile naturale reprezintă spațiu natural, delimitat geografic, cu elemente naturale reprezentative și rare, desemnat și reglementat în scopul conservării și protecției tuturor factorilor de mediu din limitele lui.

Or, dat fiind faptul că terenul cu numărul cadastral *****este în zona de protecție a râului Prut, la o distanță de circa 500 metri de la râu, adică la o distanță de două ori mai mica decât cea permisă de lege, Completul apreciază refuzul autorității publice ca fiind unul întemeiat și legal.

În aceeași ordine de idei, Completul de judecată consideră irelevante argumentele părții apelante potrivit căreia activitatea desfășurată ar reprezenta doar o stocare temporară, iar nu o depozitare, deoarece normele legale nu operează cu distincții expresionale între aceste noțiuni în contextul interdicției instituite, astfel încât devine aplicabil principiul „ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus". În consecință, interdicția depozitării acoperă orice formă de menținere a deșeurilor în perimetrul protejat, inclusiv stocarea acestora, indiferent de durata pretins temporară.

Totodată, instanța de apel menționează că SRL „Sofilarex Plus" nu a demonstrat în mod concret pretinsa ilegalitate a actului administrativ contestat, neindicând norme legale precise încălcate, nici sub aspect material, nici sub aspectul competenței sau al procedurii, astfel cum impun exigențele contenciosului administrativ. Simpla exprimare a unui dezacord cu soluția autorității nu este suficientă pentru a atrage anularea actului.

De altfel, pentru a fi anulat un act administrativ, reclamantul exercitând dreptul său la acțiune, urmează nu doar la general să-și expună dezacordul cu activitatea administrativă, ci să-și întemeieze cererea de chemare în judecată pe prevederile exprese a legii: 1) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal în fond ca fiind emis contrar prevederilor legii, să indice expres care anume norme legale, în viziunea lui, au fost încălcate; 2) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea competenței, urmează să facă referire la normele juridice care reglementează competența, astfel, încât să dovedească încălcarea acesteia; 3) în cazul în care invocă că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea procedurii stabilite, urmează să indice expres normele procedurale care au fost încălcate.

Or, nici unul din temeiurile invocate în vederea anulării actelor contestate, nu poate fi apreciat de către instanța de judecată ca temei de ilegalitate a actelor administrative.

În aceeași ordine de idei, Completul de judecată susține că instanța de fond a reținut corect că autoritatea publică și-a exercitat dreptul discreționar în limitele legii și în concordanță cu scopul acesteia, or, la caz, nu poate exista o pluralitate reală de opțiuni legale, ci o singură soluție conformă normelor imperative și anume respingerea cererii în circumstanțele relevante și în vederea protejării unui interes public major, respectiv protecția mediului și a resurselor acvatice.

În acest context, instanța de apel nu a distins existența unei erori de drept sau a unui abuz în exercitarea competenței administrative, actele emise reflectând o

aplicare corectă a principiului legalității și a normelor de protecție a mediului, motiv pentru care soluția instanței de fond apare ca fiind temeinică și legală, iar criticile formulate în apel ca neîntemeiate.

Suplimentar, instanța de apel notează că, contrar art. 93 alin. (1) Cod administrativ care reglementează sarcina probațiunii în contencios administrativ, apelantul nu a adus careva probe în susținerea pretențiilor sale, iar prin urmare, instanța de fond just a aplicat normele legale relevante la circumstanțele speței, a dat apreciere completă obiectivă și sub toate aspectele probelor, or, hotărârea contestată este legală și întemeiată, adoptată cu respectarea drepturilor și intereselor legitime ale participanților la proces.

Nu în ultimul rând, instanța menționează că fiind o trăsătură esențială a apelului, efectul devolutiv constă în provocarea unei noi judecăți de fond, atât cu privire la problemele de fapt, cât și cu privire la cele de drept, în limitele stabilite prin cererea de apel, astfel circumstanțele și probele care nu au putut fi prezentate în prima instanță, dar au o importanță majoră în soluționarea litigiului urmează să fie prezentate în instanța de apel.

Cu toate acestea, din argumentele apelantului nu se desprinde o încălcare esențială de către prima instanță a unor prevederi legale în raport cu drepturile sale legale, or, apelul declarat, nu conține probe sau argumente noi în urma cărora s-ar constata temeinicia cerințelor și ca consecință netemeinicia hotărârii primei instanțe în raport cu împrejurările cauzei, circumstanțele de fapt și normele de drept, fiind elucidate de prima instanță și le-a fost dată apreciere corectă.

Distinct de cele indicate, instanța de apel, prin prisma jurisprudenței CEDO și anume cauza Rebait și alții vs France nr. 26561/1995, unde Comisia a menționat că ”. . . art. 6§1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes. . . ”, ajunge la concluzia de a respinge cumulul argumentelor invocate în apel, deoarece acestea nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Finalmente ținând cont de raționamentele enunțate supra și având în vedere că hotărârea primei instanțe este legală și întemeiată, iar argumentele invocate de către apelant sunt nefondate și combătute integral prin constatările expuse supra, Completul de judecată ajunge la concluzia de a respinge apelul declarat de SRL „Sofilarex Plus” și a menține hotărârea primei instanțe.

În conformitate cu prevederile art. 240 alin. (1) lit. a) Cod administrativ, art. 389-390 Cod de procedură civilă, Completul de contencios administrativ din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru,

d e c i d e:

Se respinge apelul declarat de avocatul stagiar Pîrlițanu Daniel în interesele SRL ”Sofilarex Plus”.

Se menține hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Centru din 19 martie 2025.

Decizia este executorie de la emitere, cu drept de recurs la Curtea Supremă de Justiție, în termen de 2 (două) luni.

Președintele ședinței,
judecător Sîrbu Victoria

Judecători Bagrin Lucia

Cașcaval Andrei